

Таким чином, в якості основних показників, що характеризують економічну ефективність виступають: собівартість 1 ц. продукції, прибуток від реалізації 1 ц. продукції та рівень рентабельності. Тому, для ефективного виробництва перш за все необхідно зменшувати собівартість продукції, для цього пропонуємо вжити таких заходів, як: впровадження комплексної механізації і автоматизації виробництва, боротьба з втратами урожаю, впровадження нових сортів та гібридів, застосування ресурсозберігаючих технологій, використання надійних каналів збуту за вигідною ціною.

Література.

1. Мащубора В.І. Економіка сільського господарства: Підручник. - К.: Вища шк., 1994.- 415 с.
2. Щур М.І., Розміщення виробництва зерна і шляхи його вдосконалення/ М.І.Щур, А.І.Курило// Економіка АПК.-1996.-№3.-с.45-48.
3. Мертенс В.П. Економіка сільського господарства/ Мертенс В.П., Мащубора В.І., Жигало А.Ф. та ін.- К.: Урожай,1995.-288 с.
4. Саблук П.Т. Зернові колізії, або чому й донині на цьому важливому сегменті продовольчого ринку не простежується чітка цінова політика/ П.Т.Саблук // Зерно і хліб.-2004.-№2.- с.4-5
5. Худолій Л.М. Економічний механізм формування і функціонування ринку зерна в Україні/ Худолій Л.М.-К.:ІАЕ, 1998.- 211с.

СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

***ТРОЩИЛОВА А.Є.,* СТУДЕНТ,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Розвиток ринкових відносин у нашій країні робить неминучою зміну поглядів щодо механізму господарювання та характеру управління. Оскільки зовнішнє середовище постійно змінюється й ускладнюється, то система управління ресурсним потенціалом аграрного сектора економіки має набути нових якостей, розширюючи свої можливості. Ринок ставить підприємства аграрного сектора у

* Науковий керівник – Гуторова О. О., к.е.н., доцент

принципово нові відносини з державними організаціями, з виробничими й іншими контрагентами, з працівниками стосовно формування та використання ресурсного потенціалу. Зміни ділового середовища вітчизняних підприємств, пов'язані з розвитком конкуренції, інформаційних технологій, з глобалізацією бізнесу та з іншими чинниками, обумовлюють необхідність застосування менеджменту, націленого на ефективне використання обмежених ресурсів. Сучасний стан сільськогосподарського виробництва України не дозволяє розв'язати основні проблеми функціонування агропродовольчого ринку без проведення структурної перебудови галузі, без технічного переозброєння та підвищення рівня кваліфікації працівників, без створення системи комплексного управління формуванням і використанням ресурсного потенціалу в аграрному секторі економіки.

Забезпечення рентабельного сільськогосподарського виробництва та підвищення рівня продовольчої безпеки країни залежать від наявності, ефективності використання і відтворення ресурсного потенціалу аграрних підприємств. Однією з особливостей функціонування сучасних агроформувань є кількісна, якісна та структурна недосконалість їх ресурсних потенціалів, зумовлена великими втратами ресурсів у процесі здійснення аграрної та земельної реформ і складним фінансовим становищем господарств.

Важливою передумовою ефективного використання ресурсів підприємств є їх збалансоване формування. В цьому аспекті актуальним є визначення оцінки наявності виробничих засобів у господарствах регіону. Перехід до ринкових відносин, створення нових форм господарювання, спад виробництва і деградація сільськогосподарських підприємств потребують особливої уваги до проблеми раціонального використання їх ресурсного потенціалу, без чого не можна забезпечити підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва.

Проблема визначення оцінки ефективності управління економічними ресурсами є складною й такою, що важко формалізується. Адже кожне підприємство - це складна система, якові важко спростити, не втративши при цьому її суттєвих характеристик. Визначення оцінки управління економічними ресурсами дозволяє: визначити у вартісному вираженні загальну величину потенціалу, який зосереджений на окремому підприємстві; встановити ваги шкільного елемента й структуру потенціалу; знайти ступінь використання потенціалу. Важливим положенням управління економічними

ресурсами підприємства є оцінка ефективності того чи іншого виду ресурсу, де корисний результат діяльності підприємства порівнюється з витратами на отримання цього корисного результату. Корисний результат розглядається як ефект, який може бути економічним, у вигляді прибутку підприємства, та соціальним, у вигляді забезпечення кращого життя для людини. Загальна економічна ефективність ресурсного потенціалу підприємства визначається відношенням загального результату діяльності підприємства до витрат, які були задіяні для отримання цього результату. Кінцева результативність усіх господарських заходів, явищ та процесів, що відбуваються на підприємствах, повинні оцінюватись з позиції критеріїв і показників економічної ефективності. Вибір критеріїв оцінювання ефективності управління економічними ресурсами необхідно вести, використовуючи економічні критерії й показники, що повинні розкрити його ефективність та внесок у розвиток підприємства.

Для ефективності управління ресурсним потенціалом підприємств необхідно розробити модель, яка базується на наступних системних складових: на першому етапі слід провести розрахунок складових ресурсного потенціалу підприємства (для визначення ефективності управління економічними ресурсами підприємством необхідно застосувати ряд показників, які характеризують оцінку окремих складових ресурсного потенціалу); на другому – аналіз та оцінка показника прибутку та інноваційного розвитку підприємства; на третьому – визначення рейтингової оцінки ресурсів внутрішнього середовища підприємства; на четвертому етапі проводити розрахунок складових ресурсного потенціалу підприємства за визначеними показниками; на п'ятому – розрахунок загального обсягу ресурсного потенціалу підприємства як інтегрального показника.

Отже, модель оцінки ефективності управління ресурсним потенціалом підприємства має ряд переваг: по-перше, вона базується на комплексному, багатомірному підході до оцінювання ефективності управління економічними ресурсами підприємства; по-друге, її характеристика дає змогу оцінити та проаналізувати внесок кожного ресурсу в розвиток всього ресурсного потенціалу підприємства. Знання всіх величин оцінювання ефективності управління економічними ресурсами підприємства дозволяє визначити величину резервних можливостей для подальшого розвитку підприємства й сприятиме створенню довгострокової й гнучкої системи управління ресурсним потенціалом підприємства.

Проаналізувавши вище сказане ми можемо напевно сказати, що

стан ресурсного потенціалу сільськогосподарських товариств в Україні потребують негайного втручання з боку держави і безпосередньо Кабінету Міністрів України, так як це є виключно прерогативою Міністерства Аграрної політики. І лише в такому випадку ми зможемо розвивати вітчизняне сільське господарство до світового рівня.

ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНОВИХ КУЛЬТУР

***ХАРЧЕВНИКОВА А. С.,* АСИСТЕНТ,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Галузь з виробництва хліба та хлібобулочних виробів України відіграє визначну соціальну і стратегічну роль у житті суспільства, задовольняючи потреби населення в харчовому продукті.

Борошняні вироби і, насамперед, хліб традиційно займають найважливіше місце в раціоні українців. Для виробництва борошна в Україні використовується декілька зернових культур, але головна роль належить пшениці. Частка пшеничного борошна в загальному обсязі борошна, що виробляється в країні, складає близько 90%. Основною зерною культурою України є озима пшениця, на яку припадає майже 20 % посівних площ. Озима пшениця забезпечує близько 50% валового збору зерна в країні. Основні райони вирощування цієї культури — лісостепова, степова зони і частково Полісся. В минулому озиму пшеницю в Україні висівали переважно в Лісостепу. Найкращі природно-кліматичні умови для вирощування озимої пшениці — Лісостеп і північна частина Степу. В Україні виведено багато нових високоврожайних сортів озимої пшениці, які одержали визнання і за межами нашої країни. Яра пшениця поступається озимій врожайністю. Тому вона має незначне поширення, головним чином у степових районах. В лісостеповій зоні яру пшеницю висівають у разі вимерзання озимої.

Проблема низької якості українського зерна вже тривалий час залишається актуальною і невирішеною. Причини її включають недостатнє внесення добрив, недотримання технологій вирощування культур, слабе технічне оснащення виробників, через що затягуються

** Науковий керівник – Мазнев Г.Є., професор*